

Redaktören för GRKF del i vår gemensamma tidning har då och då bett om berättelser, "anekdoter", från förr i tiden.

Det har inte blivit så mycket, men en händelse från förr har dykt upp i mitt huvud.

Reserverar mig från att tiden kan ha resulterat i någon minneslucka.

GKÖ med 5.pbat, suderbataljonen, våren 1984(?)

Bataljonchef -- Gösta Hagnell, ställföreträdande bataljonchef -- Per Hultnäs. Chef ett pansarskyttekompani (GU) – undertecknad, chef det andra pansarskyttekompaniet – reservofficeren Anders Johansson. Chef stridsvagnskompaniet – Torsten Dahlgren.

På "mitt" pansarskyttekompani hade jag reservofficeren Kent Winarve som ställföreträdare. Chef 1.pansarskyttepluton var Lars-Åke Permerud. Kvartermästare – Jöran Eldnor. Övriga befattningshavares namn har just nu fallit i glömska.

Vid den aktuella tidpunkten var bataljonen utgångsgrupperad för strid mot lufttrupp. Kompanierna var grupperade i spridd gruppering i "kvarter". "Min" stabs- och trosstropp var grupperad bakom en ladugård, i närheten av gödselstacken, vid Rotarve i Lye.

Allt var lugnt. Stridsberedskap 4:60.

Ingen fientlig aktivitet. Alla utom posterna sov. Endast slamret från tältkaminerna hördes då locken lyftes för att lägga på en vedbit till, samt en och annan snarkning och snörvling.

Det blev chefen skydds- och o-gruppens tur att ta över som eldpost.

Han tyckte, när han vaknade till, att det var svalt och att det behövde läggas på en vedbit.

I den skumma belysningen från tältlyktan tog han dock fel. I stället för en bit ved la han på en ask med signalpatroner^{1/}.

Det blev full fart i tältet. Signalpatronerna brann av. Kaminlocket for av. Smällar, rök, kringflygande fosfor och fördämningsplattor. All personal for ur tältet. När den värsta röken lagt sig kom också undertecknad ut. Efter att ha legat nedbäddad i sovsäck längst in i tältet så tog det lite längre tid för chefen att utrymma.

Från trosstältet kom trosspersonalen, med Eldnor i spetsen, sömndrucket ut och undrade om krig utbrutit och om det inte var bättre att elda med ved.

Röken vädrades ut och lugnet lade sig så småningom åter över platsen. Kent fick brännsår mellan tårna efter att ha trampat på en varm fördämningsplatta men det läktes ganska snabbt. I övrigt är händelsen glömd hos de flesta.

Fritt ur minnet

Crister Persson

^{1/}Signalpaton 4 hade en kaliber på 26,5 mm. De var 60 (65) mm långa. De förvarades i askar om 5 st. Asken kunde alltså förväxlas med en mindre vedbit.

